

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 257/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť C. F., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Michalom Juhásom, Advokátska kancelária, Myslavská 644/190/A, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 19/2013 z 28. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2014 doručená sťažnosť C. F. (ďalej len „sťažovateľ“ v citáciách aj „žalovaný v 1. rade“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 19/2013 z 28. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného v 1. rade v konaní o určenie vlastníctva vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 67/2004. Okresný súd rozsudkom č. k. 16 C 67/2004-543 zo 4. októbra 2012 určil, že žalobcovia (P. Š. a J. Š. z P.) sú spoluvlastníkmi nehnuteľností tvoriacich predmet sporu. O odvolaní žalovaných v 1. až 3. rade (1. C. F., 2. J. Č. a 3. D. R., rod. Č.) rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom (bod 1).

3. Sťažovateľka tvrdí, že *„S poukazom na rozsudok Krajského súdu... a jeho odôvodnenie..., ako aj s poukazom na celý priebeh konania máme za to, že rozsudkom krajského súdu a jeho postupom v konaní boli porušené všetky vyššie uvedené práva Sťažovateľa ako vlastníka a účastníka konania, kde súd priznal ochranu subjektu, ktorý úmyselne zneužil právo vo svoj prospech“*.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd... Rozsudkom vydaným pod sp. zn. 8 Co 19/2013 dňa 29. 11. 2013 porušil tieto základné práva C. F... právo na spravodlivé prejednanie veci podľa článku VI ods. 1 Dohovoru..., právo vlastniť majetok podľa čl 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivý súdny proces a spravodlivé prejednanie veci v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a zákaz zneužitia práv podľa Článku XVII Dohovoru...“

2. Ústavný súd... vracia Krajskému súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 19/2013 vec späť na ďalšie konanie.

1. Ústavný súd... priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 30.000 Eur...

2. Krajský súd... je povinný zaplatiť sťažovateľovi... trovy právneho zastúpenia...“

Sťažovateľ súčasne žiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

5. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 67/2004-543 zo 4. októbra 2012 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 Co 19/2013 z 28. novembra 2013.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 19/2013.

II.A

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

11. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 (a aj ods. 2) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä v tom, že *„Súd nebral do úvahy argumenty a skutočnosti, ktoré nepochybne preukázali porušenie zákona a nesprávne aplikoval právnu normu na riešený spor.“* (pozri tiež bod 3).

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať

a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (napr. I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08, I. ÚS 154/2012).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 46 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 8 Co 19/2013 z 28. novembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

14. Po oboznámení sa s obsahom predmetného rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol odvolanie žalovaných v 1. až 3. rade (teda aj sťažovateľa), náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov. Úvodom krajský súd oboznámil skutkové zistenia a právne závery prvostupňového súdu:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že žalobca v 1. rade a žalobkyňa v 2. rade sú spoluvlastníkmi v spoluvlastníckom podiele 1/1 nehnuteľnosti...

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z dôkazov vyplynulo, že na LV... je ako vlastník stavby - rodinného domu s. č... zapísaný žalovaný v 1. rade; titulom nadobudnutia nehnuteľnosti je kúpna zmluva... Na LV... je ako vlastník pozemku p. č... zapísaný žalovaný v 1. rade; titulom nadobudnutia je kúpna zmluva... Kúpna zmluva, ktorá bola titulom nadobudnutia nehnuteľností zapísaných na LV... bola žalovanou v 3. rade ako predávajúcou a žalovaným v 1. rade ako kupujúcim podpísaná 6. 10. 2004... predávajúca v zmluve kupujúceho oboznámila s tým, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom kúpy sú obývané žalobcami, u ktorých, ako pôvodných vlastníkov predmetu kúpy, bol realizovaný výkon zabezpečovacieho prostriedku v zmysle § 553 Občianskeho zákonníka za účelom uhradenia ich splatného záväzku; nie je však s nimi uzatvorený nájomný, resp. iný podobný užívací vzťah k predmetu kúpy.

Súd prvého stupňa ďalej zistil, že žalovaná v 3. rade, ktorá nehnuteľnosti, určenie vlastníckeho práva ku ktorým bolo predmetom konania previedla na žalovaného v 1. rade, ich nadobudla na základe kúpnej zmluvy od svojho brata - žalovaného v 2. rade, a to na základe kúpnej zmluvy z 15. 3. 2004... Podľa tejto zmluvy predávajúci je vlastníkom predávaných nehnuteľností na základe zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo 6. 9. 2002... Predávajúci touto cestou realizuje výkon zabezpečovacieho prostriedku na predmety zabezpečenia za účelom uhradenia svojej splatnej pohľadávky zo zmluvy o pôžičke zo 6. 9. 2002, ktorú uzavrel so žalobcami ako dlžníkmi. Dlžníci mu požičané peňažné prostriedky, spolu 1.162 000,- Sk, v lehote splatnosti - do 31. 1. 2004 nevrátili. Kúpna cena bola dohodnutá vo výške 1.208 900,- Sk, zistená bola znaleckým posudkom znalca Ing. E. R.

Medzi žalobcami ako dlžníkmi a žalovaným v 2. rade ako veriteľom, uzavretá bola zmluva o pôžičke datovaná dňom 6. 9. 2002, žalobcami podpísaná 18. 9. 2002; podľa nej veriteľ požičiava dlžníkom sumu 1.036 000,- Sk... Veriteľ dlžníkom požičiava v zmluve uvedenú sumu bezúročne...

Podstatným pre rozhodnutie či návrhu žalobcov o určenie, že sú vlastníkami sporných nehnuteľností je alebo nie je možné vyhovieť bolo posúdenie, či zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva, ktorú žalobcovia uzavreli so žalovaným v 2. rade bola uzavretá

platne. V čase vzniku tohto záväzkového vzťahu ust. § 553 Občianskeho zákonníka neupravovala to aké sú práva a povinnosti účastníkov tohto záväzkového vzťahu, podstatný pre obsah tohto vzťahu bol preto obsah uzavretej zmluvy...

Medzi žalobcami a žalovaným v 2. rade bola uzatvorená taká zmluva, z ktorej vplynulo právo žalovaného v 2. rade ako veriteľa nehnuteľnosti žalobcov, ktoré boli predmetom zabezpečenia, si trvalé ponechať vo svojom vlastníctve. Ich cena pritom podľa znaleckého posudku č. 127/2003 znalca Ing. I. vyhotoveného 4. 12. 2003 bola 1.598 530,- Sk a záväzok žalobcov 1.162 000,- Sk.

Súd ďalej konštatoval, že je pravdou, že aj žalobcovia porušili svoje povinnosti voči žalovanému v 2. rade a pôžičku mu nevrátili. Časové súvislosti a výška bankou im poskytnutého úveru však svedčili o ich pripravenosti, aj keď zrejme nie v čase dohodnutých splátok, pôžičku vrátiť, tieto tvrdenia žalobcov mal súd za vierohodné. S úhradou záväzku voči žalovanému v 2. rade však meškali, svoje povinnosti zo zmluvy porušili, bolo preto právom žalovaného v 2. rade vymôcť si svoju pohľadávku voči ním spôsobom predpokladaným právnou úpravou. Ním zvolený spôsob - ponechanie si nehnuteľnosti vo vlastníctve ako spôsob výkonu práva nezohľadňujúci výšku záväzku a hodnotu predmetu zabezpečenia bol spôsobom, ktorý bol aj v rozpore s dobrými mravmi, nepoživajúci ochranu. Tento spôsob výkonu práva vykazoval aj znaky obchádzania zákona. Obchádzanie zákona spočíva vo vylúčení záväzného pravidla zámerným použitím prostriedku, ktorý sám o sebe nie je zákonom zakázaným, v dôsledku čoho vzniknutý stav javí sa z hľadiska pozitívneho práva ako nenapadnuteľný. Konanie in fraudem legis predstavuje postup kedy sa niekto chová podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnou normou nepredvídaný a nežiadúci (Ústavný súd Českej republiky II. ÚS 119/01 v náleze z 1. 4. 2003, taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku 8Sžo 17/2007 z 12.12.2007).

Vychádzajúc z uvedeného je preto zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva uzavretá medzi žalobcami a žalovaným v 2. rade zmluvou neplatnou. Keďže neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, ktorá pôsobí zo zákona (ex lege) a od začiatku (ex tunc), žalovaný v 2. rade vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva relevantne nenadobudol.

Pri všeobecne platnej zásade občianskeho práva, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv než sám má, bol preto aj následný prevod vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam zo žalovaného v 2. rade na žalovanú v 3. rade kúpnu zmluvou... neplatným, rovnako neplatným bol aj prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou v 3. rade a žalovaným v 1. rade pod... keďže žiadny z ďalších nadobúdateľov nehnuteľnosti (ďalší kupujúci) prevedenou kúpnu zmluvou sa nestáva vlastníkom nehnuteľnosti na základe toho, že pri uzatvorení ďalšej kúpnej zmluvy jednal v dobrej viere v zápis realizovaný v katastri nehnuteľností.

Z uvedených dôvodov preto súd návrhu žalobcov vo veci určenia vlastníckeho práva vyhovel ako to uviedol vo výroku rozsudku...“

Následne krajský súd uviedol odvolaciu argumentáciu žalovaných:

„Žalovaný v 1. rade v podanom odvolaní navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Namietal, že v čase, keď bola zmluva uzavretá zákon umožňoval zabezpečovací prevod práva a okrem toho platilo ustanovenie § 51 Občianskeho zákonníka o nepomenovaných zmluvách. Podľa názoru odvolateľa tvrdeniami súdu prvého stupňa nemožno obísť princíp zmluvnej autonómie v občianskom práve. V zmluvných vzťahoch platí predovšetkým to, čo si účastníci zmluvy dohodli, pokiaľ to zákon výslovne nezakazuje alebo pokiaľ z povahy príslušného zákonného ustanovenia nevyplýva, že sa nemožno od neho odchýliť. Ak účastníci uzavrujú podľa svojho slobodného rozhodnutia určitú zmluvu, platí, že túto zmluvu sú povinní plniť aj vtedy, ak by plnenie bolo pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné. V tomto prípade vlastne súd poskytol ochranu tomu, kto pôžičku pri podpise zmluvy s lehotou splatnosti do 20. 9. 2005 doposiaľ nevrátil...“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalovaných v 1., 2. a 3. rade nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 3 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej.

K odvolacím námietkam žalovaných sa žiada uviesť, že s týmito sa súd prvého stupňa v celom rozsahu vypořiadal.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, že v oblasti záväzkových vzťahov sa rešpektuje zásada zmluvnej autonómie, neznamená to, že absolútne.

V tejto súvislosti ďalej poukázal na to, že vychádzajúc z úpravy zabezpečovacieho prevodu práva jeho účelom je zabezpečenie v zmysle motivácie dlžníka k plneniu záväzku a ochrana veriteľa v prípade nesplnenia povinnosti dlžníka.

Za stavu, ako ďalej uviedol citujúc ustanovenie § 553 Občianskeho zákonníka, keď toto ustanovenie neupravovalo otázku uhradzovacej funkcie zabezpečovacieho prevodu práva k uspokojeniu tohto právneho vzťahu môže dôjsť len spôsobom, ktorý nie je v rozpore so zákonom.

V ďalšej časti odôvodnenia súd poukazuje na to, že zabezpečovaciemu inštitútu -zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva je účelom aj obsahom najbližšia úprava záložného práva, nakoľko záložná zmluva je tiež prostriedkom zabezpečenia záväzkov. Túto úpravu je možné preto aplikovať analogicky. Platí, že úprava realizácie záložného práva, ktoré je právom vecným, je úpravou kogentnou, obmedzujúcou zmluvnú voľnosť, záložný veriteľ nemôže realizovať záložné právo spôsobom, ktorý je odchylný od zákonnej úpravy.

Zo znenia § 151a ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že v prípade riadneho a včasného nesplnenia záväzku sa záložný veriteľ môže domáhať uspokojenia zo založenej veci. Domáhaním sa uspokojenia je bezpochyby taká činnosť veriteľa, dôsledkom ktorej je maximalizácia možného úžitku zo zálohu. Zmyslu tohto zákonného ustanovenia nemôže zodpovedať taká zmluvná konštrukcia, podľa ktorej by sa dlžník už v čase vzniku zmluvy ocitol v takom postavení voči svojmu veriteľovi, že pri svojom omeškaní by musel akceptovať stav, že by predmet zabezpečenia automaticky prepadol veriteľovi za vopred kvantifikovanú cenu bez prihliadnutia na to aká je jeho možná trhová cena, naviac bez

práva na vyplatenie rozdielu medzi cenou, ktorú by bolo možné dosiahnuť a sumou jeho záväzku voči veriteľovi.

Medzi žalobcami a žalovaným v 2. rade bola uzatvorená taká zmluva, z ktorej vyplynulo právo žalovaného v 2. rade ako veriteľa nehnuteľnosti žalobcov, ktoré boli predmetom zabezpečenia, si trvalé ponechať vo svojom vlastníctve. Ich cena pritom podľa znaleckého posudku č. 127/2003 znalca Ing. I. vyhotoveného 4. 12. 2003 bola 1.598 530,- Sk a záväzok žalobcov 1.162 000,- Sk.

Nepochybne, ako to správne zvýraznil súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia bolo právom žalovaného v 2. rade vymôcť si svoju pohľadávku voči ním spôsobom predpokladaným právnou úpravou. Ním zvolený, spôsob - ponechanie si nehnuteľnosti vo vlastníctve ako spôsob výkonu práva nezohľadňujúci výšku záväzku a hodnotu predmetu zabezpečenia bol spôsobom, ktorý bol aj v rozpore s dobrými mravmi, nepoživajúci ochranu. Tento spôsob výkonu práva vykazoval aj znaky obchádzania zákona.

Súd prvého stupňa napokon logicky uzavrel, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu žalovaný v 2. rade vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva relevantne nenadobudol a rovnako tak boli neplatné aj ďalšie následné prevody týchto nehnuteľností.

Čo sa týka námietky žalovaného v 2. rade, že boli porušené jeho práva na spravodlivý súdny proces k tomu treba uviesť nasledovné.

Žalovaný v 2. rade v čase, keď sa konalo pojednávanie (4. 10. 2012) bol v konaní zastúpený právnym zástupcom. Z odvolania ním podaného nie je zrejmé, z akých dôvodov by nemohol realizovať svoje procesné práva prostredníctvom svojho zástupcu. Právny zástupca žalovaného v 2. rade mal možnosť sa vyjadriť ku všetkým právne významným skutočnostiam. Za tohto stavu nemožno zohľadniť námietku žalovaného v 2. rade o jeho porušení práva na spravodlivý súdny proces.

Odvolaací súd preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O. s. p.).“

Z odôvodnenia prvostupňového a aj odvolacieho rozhodnutia vyplýva, že keď boli vo veci konajúcimi súdmi zmluvy o prevode vlastníckeho práva najprv na žalovaného v 2. rade,

následne na jeho sestru žalovanú v 3. rade, ktorá zmluvne nehnuteľnosti previedla na žalovaného v 1. rade (sťažovateľa), uskutočnené „na základe absolútne neplatného právneho úkonu“, boli aj prevody vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet sporu „neplatné“.

15. Napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami žalovaných, teda aj sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa

spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 19/2013 z 28. novembra 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na nedostatok (absenciu) príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom a základným právom zaručeným čl. 46 ods. 2 ústavy (pozri bod 9) ústavný súd odmietol sťažovateľovu sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 17 dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu

20. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zákazu zneužitia práv podľa čl. 17 dohovoru už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu.

21. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 17 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom...

22. Keďže ústavný súd zistil, že právne závery uvedené krajským súdom v jeho napadnutom rozhodnutí nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené, nemohlo potom dôjsť ani k porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a ani čl. 17 dohovoru, pretože odôvodnenie ich porušenia nepresiahlo všeobecný už uvedený rámec.

23. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

24. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal (bod 4).

25. Nad rámec už uvedeného ústavný súd ešte poznamenáva, že vrátenie vecí na ďalšie konanie je viazané na predchádzajúce vyslovenie porušenia základných práv zaručených ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou a zrušením

sťažnosťou namietaného rozhodnutia (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 1, 2 a 3c zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014